

ffjellige Maader, hvorpaa Bedragerierne ere udøvede, har Resultatet været dette, at der fra denne Jurisdiktion i Bælum er indkommet et væsentlig ringere Beløb, end man var berettiget til at vente, at der skulde indkomme i Forhold til andre Jurisdiktioner, og det er dette Fænomen, som jeg finder det meget mærkværdigt, at man ikke her inde i Justitsministeriet, hvor man har sine Revisionsdepartementer til at foretage det aarlige Eftersyn af Regnskaberne, for længe siden er bleven opmærksom paa, saa meget mere som det er mig bekendt, at der ikke saa sjældent har været gjort Udættelse paa disse Regnskaber i enkelte Retninger, og at disse Regnskabsafslæggelser fra Bælum ikke saa sjældent have givet Anledning til Korrespondance og Sindhentelse af Erklæringer fra vedkommende Embedsmand. Seg kan altsaa ikke indse rettere, end at den Omstændighed, at der aarlig i Afgift fra denne Jurisdiktion ikke tilnærmelsesvis er indkommet et saa stort Beløb, som der i Forhold til andre Jurisdiktioner burde indkomme, maatte have kunnet aabne Dinene for lang Tid siden i Justitsministeriet. Seg er vis paa, at en hvilken som helst Privatmand, der blev Gjenstand for en saadan Behandling, vilde snart ved Gjenensyn af sine Regnskaber have set, at det var galt fat, og henvende sin Opmærksomhed paa at opdage, hvori Feilen laa. Seg vil tilstaa, at jeg egentlig troede, at det var i Ministeriet, at man ved at gennemse sine Regnskaber havde opdaget, hvorledes det stod til hos enkelte Retsbetjente, specielt i Bælum, og at det derfor var den høitærede Justitsminister, som ifjor havde faaet en Bevilling sat ind paa Finantsloven om Eftersyn hos Kassebetjente; men nu opdager jeg til min Overraskelse ved at høre Udtalelserne fra det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen), at det er Finantsudvalget, der har foranlediget denne Bevilling. Det er altsaa ikke den høitærede Justitsminister, der har Fortjenesten af, at den gamle Bestemmelse i Loven af 1840 om det detaillerede Eftersyn hos Skifteforvaltere og Retsbetjente nu kommer til Væge og Værdighed, men det er Finantsudvalget. Finantsudvalget foranledigede ifjor, at dette detaillerede Eftersyn, som er foreskrevet i Loven af 1840, men som aldrig hidtil har været gennemført i Bæaris, nu kommer til at gjælde med Hensyn til de ordinære Skifteforvaltere. Det, som den høitærede Minister har gjort iaar ved at forlange en Bevilling til Eftersyn hos ekstraordinære Skifteforvaltere, er simpelthen en Udførelse af samme Tanke. Seg tror derfor ikke, at den høitærede Justitsminister kan paaberaabe sig denne Begjæring af en

ny Bevilling til Eftersyn hos ekstraordinære Skifteforvaltere som noget særlig Fortjenstfuldt; det er kun simpelthen Konsekvens og Udførelse af samme Tanke, som Finantsudvalget havde Fortjenesten af at føre frem ifjor. Deraf, at det altsaa ingenlunde er den høitærede Justitsministers egen Ide, som er kommen frem ved denne Bevilling ifjor til Eftersyn hos Kassebetjente, kan jeg forstaa, at der blev taget saa langsomt paa dette Eftersyn i Foraaret, hvorved det netop blev muligt, at Hovedpersonen i Bælum fik Leilighed til at undrage sig Straf. Sagen er jo nemlig den, at der hengik Maaneder, efter at Bevillingen var given, og derved fik Embedsmændene ligesom Advarsel og Udættelse til at forberede sig til disse Eftersyn. Hvis man havde taget energisk fat strax og efteret Kasserne, vilde Resultatet sandsynligvis være blevet anderledes, al den Stund det var en offentlig Hemmelighed, at det var bestemt, at man skulde begynde i Bælum, fordi man havde særlig Opmærksomheden henvendt paa dette Herredskontor. Med Hensyn til disse Defraudationer i Bælum og lignende i Horsens Lughus trostede den høitærede Justitsminister sig med at udtale, at Sligt kunde forefalde til alle Tider og i alle Lande; ja, dette er naturligvis fuldkomment sandt; men, naar vi ville holde os indenfor vort eget Land og til den Tid, hvori vi leve, saa vil jeg tillade mig at henlede den høitærede Ministers Opmærksomhed paa en Ting, og det er den, at det er næsten altid hans Embedsmænd, som give Anledning til Anke, medens vi ikke høre Noget til de andre Administrationsgrene. Det gaar der saa rolig, pænt og jævnt til, som det kan; vi høre ikke Noget til Postembedsmændene, Toldembedsmændene, som i tidligere Tider stode meget ilde anskrevne, Sernbaneembedsmændene, Telegrafembedsmændene og de geistlige Embedsmænd, ja selv i Militæretaten maa vi sige, at det ved Publikums og de Overordnede forenede Anstrængelser efterhaanden er lykkedes at bringe en god Aand tilveie, omendstjøndt der paa saadanne Gebeter som Militæretaten kan forekomme Et og Andet, som giver Anledning til lidt Paatale. Men derimod viser det sig stadig, at den høitærede Justitsministers underordnede Embedsmænd bringe sig selv i Grindring og derved give tilkjende, at Aanden i denne Administrationsgren ikke overalt er saa god, som den burde være. Seg skal naturligvis ikke negte, at der findes en stor Del udmærket dygtige Embedsmænd i denne Administrationsgren ligesaa vel som andre Steder, men jeg siger, at der langt fra overalt er en saa god Aand tilstede, som der burde være. Være disse Defrauda-